

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/9/2016
Identifikačné číslo spisu: 5014200379
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200379.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: U. H. F., narodená X. apríla XXXX, bytom v XX-XXX F., F.?. XXe/X, Poľská republika, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom v Bratislave,

Ul. 29. augusta č. 8-10, za účasti: REPRUF, s.r.o., so sídlom v Čadci, Palárikova 76, IČO: 47 237 198, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 20. januára 2014, číslo: 17191-2/2014-BA, konajúc o odvolaní pribratého účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. augusta 2015, č.k. 21Scud/34/2014-9, t a k t o

rozhodol:

Odvolanie pribratého účastníka konania - REPRUF, s.r.o. o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 20. januára 2014, číslo: 17191-2/2014-BA. Uvedeným rozhodnutím žalovaná ako odvolací správny orgán napadnutým rozhodnutím zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca, z 25. septembra 2013,

číslo: 45683-1/2013-CA, ktorým táto rozhodla, že žalobkyňa nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi REPRUF, s.r.o., od 1. júla 2012 podľa slovenskej legislatívy.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že aplikovať nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 (ďalej len „základné nariadenie“) a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a čl. 14 - 16 je možné iba v prípade, keď osoba

vykonáva činnosť zamestnanca ako aj činnosť SZČO v dvoch členských štátoch. V posudzovanej veci žalobkyňa vykonávala SZČO v Poľskej republike (čo nebolo v konaní sporné), z vykonaného dokazovania v správnom konaní však nebolo preukázané, že by reálne, fakticky žalobkyňa vykonávala činnosť zamestnanca u zamestnávateľa REPRUF, s.r.o., ktorého miesto podnikania, resp. sídlo bolo na území Slovenskej republiky.

Mal za to, že žalobkyňa v danom prípade nepreukázala reálny výkon činnosti zamestnanca u označeného zamestnávateľa. Ani dokladmi v rámci správneho konania, resp. dokladmi pripojenými k žalobe - záznam o inšpekcii práce z Inšpektorátu práce Žilina z 15. marca 2013, Registračný list FO, Pracovná zmluva z 1. februára 2012, výpisy z účtov v poľskom jazyku, štvrťročné správy o vykonaní prác. Štvrťročné správy o vykonaní prác opatrené vizitkami firiem, krajský súd vyhodnotil ako nekonkrétne, z hľadiska dátumu, miesta vykonania prác ako aj rozsahu prác. Žalobkyňa reálne nepreukázala vykonávanie činnosti zamestnanca na území Slovenskej republiky. Miesto vykonania prác je uvedené len Bratislava, nie je uvedený konkrétny dátum vykonania prác, ako aj rozsah prác, ktoré sa mali v uvedených firmách, ktorých vizitky, resp. pečiatky sú súčasťou fotokópii štvrťročných prác, realizovať. Dodal, že sa nejedná o objektívny doklad, ktorý by preukazoval, že žalobkyňa bola v konkrétnom čase na konkrétnom mieste a v ňom vykonávala prácu podľa pracovnej zmluvy. Doklad o vyplatenej mzde zamestnancovi zo strany zamestnávateľa nie je dôkazom o reálnom vykonávaní pracovnej činnosti zamestnanca. Podľa názoru krajského súdu záznam z výkonu inšpekcie práce nesúvisel s prešetrovaním reálneho výkonu činnosti zamestnancov označeného zamestnávateľa.

S poukazom na listinné dôkazy krajský súd mal za to, žalobkyňa nepreukázala konkrétne vykonávanie prác podľa pracovnej zmluvy, na základe ktorej mala vykonať práce promotéra služieb a produktov poskytovaných zamestnávateľom alebo klientmi zamestnávateľa. Uviedol, že promotér (z anglického „promotion“ - podpora, propagácia značiek, výrobkov, akcií a ďalších) je osoba, ktorej úlohou je zviditeľniť určitý produkt, značku alebo službu a učiniť ich pre zákazníkov atraktívnejšie a viditeľnejšie, často má podporiť ich predaj a v neposlednej rade zvýšiť prestíž a všeobecné povedomie o samotnej značke, či už výrobku alebo služby. Práca zamestnanca bola definovaná v pracovnej zmluve ako kontakt s potenciálnymi klientmi zamestnávateľa a jeho klientov, prezentácia a propagácia činnosti zamestnávateľa a jeho klientov, zabezpečenie písomných študijných podkladov, materiálov a technického vybavenia pre realizáciu a priebeh internetových školení. Úlohou promotéra nemôže byť len fyzické odovzdávanie vizitiek, resp. letákov rôznych firiem, bez ďalšieho. Ani predložené doklady v konaní pred súdom nepreukázali realizáciu pracovnej náplne obsiahnutej v pracovnej zmluve, ktorú mala žalobkyňa vykonávať od 1. februára 2012 na území Slovenskej republiky.

Ďalej krajský súd uviedol, že v konaní tak žalobkyňa ako aj zamestnávateľ neunesli dôkazné bremeno a neprodukovali dôkazy, ktoré by spochybnili závery žalovanej a prvostupňového správneho orgánu; dôkazy, ktoré žalobkyňa produkovala v žalobe a aj v správnom konaní nepreukazujú skutočnosť, že by reálne, v súlade s dohodnutými pracovnými podmienkami, pre označeného zamestnávateľa od 1. júla 2012 žalobkyňa prácu reálne vykonávala.

Záver prvostupňového správneho orgánu a žalovanej, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, považoval za súladný so zákonom, nakoľko § 20 zákona č. 461/2003 Z.z. ako zákonnú podmienku vzniku povinného poistenia predpokladá existenciu statusu žalobkyne ako zamestnanca v pracovnom pomere. Takýto záver nie je v rozpore so skutočnosťou, že žalobkyni bol vydaný registračný list - prihláška FO do Sociálnej poisťovne, v ktorej bol označený identifikačnými údajmi a bol označený aj jeho zamestnávateľ REPRUF, s.r.o., Čadca. Podanie a registrácia prihlášky však nie je dôkazom o skutočnom (reálnom) vzniku pracovného pomeru žalobkyne u zamestnávateľa.

Dodal, že uvedený záver vyplýva aj z ustanovení § 15 ods. 1 písm. a/, § 19 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č 461/2003 Z.z., upravujúcich podmienky dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti

a povinného nemocenského poistenia, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý žalobkyňa v konaní nepreukázala.

Krajský súd skonštatoval, že žalobkyňa v konaní bola povinná uniesť bremeno tvrdení a dôkazné bremeno a bola spôsobilá vymedzením skutkových tvrdení a dôkazmi preukázať, aký konkrétny rozsah prác od 1. júla 2012 pre zamestnávateľa v súlade s dohodnutým druhom práce podľa pracovnej zmluvy vykonávala. Preto neobstojí tvrdenie žalobkyne v podanej žalobe, že je poškodená na svojich právach. Žalobkyňa mohla skutkovým vymedzením uviesť, ktoré konkrétne práce od uzavretia pracovnej zmluvy pre zamestnávateľa vykonávala, v ktorých firmách, aké konkrétne produkty, služby prezentovala, propagovala, s ktorými osobami jednala a pod., ktoré by rozsah vykonaných prác pre zamestnávateľa, potvrdili.

Krajský súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného nariadenia - čl. 13 (3), nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobkyne ako samostatne zárobkovo činná osoba (ďalej len „SZČO“) na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR, keď nebolo preukázané, že žalobkyňa vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch tak, ako predpokladá čl. 13 (3) základného nariadenia. Uvedené ustanovenia základného nariadenia predpokladajú skutočný, existujúci súbeh dvoch činností (zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch), len táto skutočnosť môže zakladať postup podľa základného nariadenia (čl. 13 (3) a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu (hlava II čl. 16 vykonávacieho nariadenia). Keďže bolo preukázané, že žalobkyňa vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte - v Poľskej republike a nevykonáva činnosť zamestnanca u zamestnávateľa s miestom podnikania na území Slovenskej republiky, podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť (čl. 11 (3) základného nariadenia). Krajský súd mal za to, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 (3) vo väzbe na čl. 11 (1) veta prvá základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh vykonávania činnosti žalobkyne ako zamestnanca a SZČO v dvoch členských štátoch.

Ako nedôvodné vyhodnotil krajský súd námietky žalobkyne vo vzťahu k vykonávaniu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky, že títo vykonávajú tzv. marginálne činnosti na území Slovenskej republiky, nakoľko rozhodnutia správnych orgánov z týchto skutočností vôbec nevychádzajú. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade nebolo potrebné sa zaoberať ani skutočnosťami registrového sídla zamestnávateľa, keďže nebol preukázaný reálny súbeh dvoch činností - zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch, tak ako to krajský súd vyššie odôvodnil. Rovnako vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobkyne, ktorá sa týkala diskriminačného zaobchádzania so žalobkyňou, keď žiadne takéto zaobchádzanie nebolo preukázané a samotné rozhodnutie v zmysle zákona nemôže byť pojmovo označené ako diskriminačné.

Záverom krajský súd skonštatoval aj súlad napadnutého rozhodnutia žalovanej s § 209 ods. 1 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z., ktoré navyše vychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu vecí a obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov nepriznal.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal pribratý účastník konania REPRUF, s.r.o. v zákonnej lehote odvolanie.

Odvolanie podal (ako sám uviedol) v prospech žalobkyne.

Namietal závažné porušenie hmotného práva, ktoré malo vplyv na obsah vydaného rozsudku, a to čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, v ktorom sa nachádza kolízna norma poukazujúca na príslušnú legislatívu vo veci sociálneho zabezpečenia osoby bežne realizujúcej činnosť ako zamestnanec a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v rôznych členských krajinách, čím sa vylučuje možnosť určenia legislatívy príslušnej pre tento právny vzťah iným spôsobom ako uvedený v norme o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia. Uviedol, že ak žalobkyňa vykonáva činnosť ako SZČO v jednej členskej krajine a aj činnosť ako zamestnanec na základe pracovnej zmluvy v inej členskej krajine, mala by podliehať zákonom o sociálnom zabezpečení tej krajiny, v ktorej je zamestnaná na základe pracovnej zmluvy a na území ktorej túto prácu vykonáva. Žalobkyňa by mala teda v danom prípade podliehať slovenskej legislatíve v oblasti sociálneho zabezpečenia.

Rovnako namietal, že rozhodnutia, tak Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca, ako aj žalovanej sú predčasné, nakoľko rozhodnutie poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych - ZUS), ktorým táto rozhodla o učení poľskej legislatívy pre žalobkyňu, bolo napadnuté odvolaním na regionálny súd, a teda určenie legislatívy nie je konečné. Zároveň dodal, že sa očakáva zrušenie uvedeného rozhodnutia o určení poľskej legislatívy, nakoľko judikatúra poľských verejných súdov vo veciach týkajúcich sa koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia je už stabilizovaná.

Ďalej účastník konania namietal hrubé porušenie hmotného práva, a to čl. 87 základného nariadenia v súvislosti s čl. 14 ods. 5 b/ vykonávacieho nariadenia a čl. 2 ods. 2 písm. b/ Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 465/2012 z 22. mája 2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 833/2004 vo veci koordinácie systémov sociálneho poistenia a nariadenie (ES) č. 987/2009 týkajúce sa vykonávania nariadenia (ES) č. 833/2004, tým že boli nesprávne uplatniteľné, a posúdenie práce žalobkyne, ako práce, ktorá má marginálny charakter v čase kedy sa uvedené predpisy nemôžu vzťahovať na žalobkyňu, pretože uzatvorila pracovnú zmluvu pred tým, ako vošli do platnosti predpisy o marginálnom charaktere práce a nepodala vyhlásenie o tom, aby sa naňho nevzťahovalo prechodné obdobie uvedené v čl. 87a základného nariadenia, preto sa na žalobkyňu vzťahuje 10 - ročné prechodné obdobie, počas ktorého sa neuplatňuje predpis čl. 14 ods. 5 b/ vykonávacieho nariadenia. V tejto súvislosti dodal, že pracovná zmluva bola uzavretá dňa 28. júna 2012, teda pred dňom vstúpenia nariadenia 465/2012 do platnosti. Krajský súd teda v plnom rozsahu opomenul prechodné predpisy týkajúce sa skutočnosti, že na žalobkyňu nie je možné uplatniť normy týkajúce sa marginálnej práce. Zdôraznil, že krajský súd mu učinil chybné faktické závery, ako aj žalovaná, pretože sa opieral o neodôvodnené tvrdenia žalovanej a o dôkazy z vykonávania práce žalobkyne na území Slovenskej republiky (štvrtročné správy z vykonávanej práce) a došlo k rozhodnutiu, že žalobkyňa prácu nevykonáva, pričom z protokolu vyplývajú závery, ktoré sú v rozpore s tvrdeniami správnych orgánov, ktoré sú v rozpore so samotným obsahom protokolu o kontrole. Uviedol, že v doteraz prebiehajúcich konaniach žalobkyňa prejavovala mimoriadnu iniciatívu v predkladaní dôkazov, aj keď nebola pozvaná na kontrolné konanie prostredníctvom Sociálnej poisťovne, žalobkyňa predkladala dokumenty, ktoré preukazovali, že prácu vykonávala na území Slovenskej republiky v prospech účastníka konania (REPRUF, s.r.o.). Zdôraznil, že žalobkyňa sa pravidelne nachádzala na Slovensku, vykonávala prácu zadanú prostredníctvom zamestnávateľa, z vykonanej práce vyhotovovala správy, ktoré dokazovali, že daný podnikateľ bol oboznámený s ponukou zamestnávateľa, preto je logický záver, že pobyt žalobkyne na Slovensku bol potvrdený pobytom v hoteli a správy z vykonávanej práce sa spájajú s tým, že práca bola skutočne vykonaná.

Zdôrazňoval, že žalobkyňa v konaní tvrdila, že jej činnosť ako zamestnanca nemá zanedbateľný charakter, lebo časová náročnosť práce pre spoločnosť REPRUF, s.r.o. bola 10 hodín týždenne, prekročila 5 % času venovaného činnosti ako SZČO. Tvrdil, že žalobkyňa vykonáva činnosť SZČO v rozsahu maximálne 160 hodín mesačne, ako zamestnanec v rozsahu 10 hodín mesačne, čím je prekročený ukazovateľ pre zanedbateľnú činnosť.

Namietal aj rozpor s článkom 48 - 51 Lisabonskej zmluvy (články 39 a 42 v úplnom znení), v ktorom sa zaručuje zamestnancom využívajúcim práva slobodného pohybu, aby nestrácali výhody, ktoré im patria

zo sociálneho zabezpečenia v súlade s legislatívou určitej členskej krajiny.

Ďalej namietal vykonanie nesprávneho posúdenia skutkového stavu v dôsledku prijatia, že žalobkyňa napriek tomu, že takú možnosť mala, neposkytla dokumenty potvrdzujúce výkon činnosti ako zamestnanec v priebehu správneho konania, a preto nie je možné posúdenie týchto dôkazov v priebehu súdneho konania. Poukazoval na to, že žalobkyňa nebola účastníkom správneho konania, ktoré sa ukončilo protokolom o výsledku kontroly, že sa správneho konania, ktoré viedla Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, nezúčastnila. Nedostala oznámenie o začatí správneho konania, oznámenie o ukončení správneho konania, ani výzvu na vyjadrenie sa zhromaždením dôkazov pred vydaním rozhodnutia.

Poukázal, že žalobkyni bola odňatá reálna možnosť obrany jej prislúchajúcich práv v dôsledku posúdenia, že činnosť v prospech spoločnosti nebola reálne vykonaná a následného prijatia stanoviska, že táto práca je vykonávaná, ale má zanedbateľný charakter. Uviedol, že v správe o kontrole sa priamo konštatuje, že zamestnávateľ disponuje dokumentáciou potvrdzujúcou výkon činnosti jeho zamestnancami a napriek týmto pozitívnym výsledkom kontroly, Sociálna poisťovňa v rozpore so skutkovým stavom vo svojich rozhodnutiach tvrdila, že činnosť zamestnávateľa má „schránkový charakter“.

V odvolaní poukazoval na chybné zistenia v dôsledku prijatia záveru, že zo zaregistrovania žalobkyne v systéme sociálneho zabezpečenia a pridelenie individuálneho čísla poisťovne nevzniká zamestnávateľovi povinnosť odvádzať za zamestnanca odvody na poisťné, ani nesvedčí o tom, že je zamestnanec prijatý do systému sociálneho poistenia. Nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že zaregistrovanie zamestnanca v systéme sociálneho zabezpečenia neznamená automaticky povinnosť odvádzania poisťného. Žalobkyňa vo chvíli zaregistrovania v systéme sociálneho zabezpečenia má nárok žiadať od svojho zamestnávateľa odvádzanie príslušných odvodov na poisťné, pričom nedodržanie tejto povinnosti spoločnosťou REPRUF, s.r.o., by mohlo ďalej niest' so sebou nielen finančné následky.

Záverom poukázal na existujúce podstatné rozdiely v rozhodnutiach verejných súdov v členských krajinách týkajúcich sa používania nariadení o koordinácii sociálneho zabezpečenia, a preto považoval za potrebné položiť prejudiciálne otázky príslušným inštitúciám spoločenstva, lebo sú rozdiely v judikatúre záväzné a podľa účastníka konania znemožňujú správny výkon práva v tejto oblasti. Tvrdil, že otázky by sa mali vzťahovať na možnosť určenia sociálnou poisťovňou skutočností nevykonávania činnosti ako zamestnanec a obsahovať pokyny na zhromaždenie dôkazov v tejto veci, lebo sa v tejto oblasti pozorujú prípady závažného zneužitia na škodu zamestnávateľa a aj zamestnancov, v dôsledku odmietania im práva na poistenie, ktoré je ich ústavným právom. Otázky by sa mali vzťahovať aj na zanedbateľnú činnosť a potrebu vykonávania nevyhnutných výpočtov v tejto veci a na určenie inštitúcie (príslušnosť z dôvodu miesta vykonávania činnosti alebo miesta bývania) zodpovednej za vykonanie týchto výpočtov. Poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu III. oddelenie práce a sociálneho zabezpečenia vo Vroclawu v rozsudku

z 18. septembra 2004, sp. zn. III AUa 11/14, v ktorom súd poukázal, že nie je poľská poisťovňa ZUS ani poľský verejný súd oprávnený skúmať, či má činnosť vykonávaná v prospech slovenského zamestnávateľa zanedbateľný charakter, lebo takéto zistenie sa musí konať v súlade so slovenskou legislatívou a v súlade s postupom uvedeným v slovenských zákonoch.

Navrhol rozsudok krajského súdu ako aj rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušiť a vec vrátiť sociálnej poisťovni na ďalšie konanie.

III.

Žalobkyňa zásielku, obsahom ktorej bola aj výzva na vyjadrenie sa k odvolaniu pribratého účastníka konania REPRUF, s.r.o. ani prostredníctvom Veľvyslanectva Slovenskej republiky vo Váršave, Konzulárne oddelenie, po opakovanom pokuse zo strany poľskej pošty (18. a 28. decembra 2015)

neprevzala.

IV.

K odvolaniu sa vyjadrila podaním z 3. decembra 2015 žalovaná.

Skonštatovala, že účastník konania v odvolaní neuviedol také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej. Vo svojom rozhodnutí ako aj vyjadrení k žalobe podrobne objasnila, z akých dôvodov zamestnancovi zamestnávateľa REPRUF, s.r.o. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti 1. júla 2012, podľa slovenskej legislatívy. Svoj právny názor zdôvodnila príslušnými koordinačnými právnymi predpismi upravujúcimi sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov v rámci členských štátov Európskej únie. Naďalej zotrvala na stanovisku, ktoré uviedla v konaní. Poukázala aj na tú skutočnosť, že účastník konania - zamestnávateľ REPRUF, s.r.o., ktorý bol pribratý uznesením ako účastník konania, nebol oprávnený podať odvolanie za žalobkyňu, žiadala preto, aby odvolací súd jeho odvolanie odmietol, pretože je to osoba, ktorá na podanie odvolania nebola oprávnená.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. - Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP) dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na konanie o odvolaní.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu z 20. januára 2014, číslo: 17191-2/2014-BA, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalovaná uvedeným rozhodnutím s konečnou platnosťou rozhodla, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi REPRUF, s.r.o., od 1. júla 2012, podľa slovenskej legislatívy.

Najvyšší súd v rámci skúmania podmienok konania prvotne riešil otázku, či bolo odvolanie podané oprávnenou osobou.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250 ods. 1 OSP, účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súď aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 201 veta prvá OSP, môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Najvyšší súd z obsahu súdneho spisu mal preukázané, že zamestnávateľ žalobkyne REPRUF, s.r.o. bol uznesením zo 6. októbra 2014, č.k. 21Scud/34/2014-61 postupom podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP pribratý do konania ako účastník konania.

Ustanovenie § 250 ods. 1 OSP je vo vzťahu k pribranému účastníkovi konania potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práva takého účastníka byť informovaný o prípadnej zmene v jeho právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená prípadným zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Spoločnosť REPRUF, s.r.o. bola do konania pribratá z dôvodu, že by ako zamestnávateľ a ako účastník správneho konania mohla byť dotknutá prípadným zrušením napadnutého rozhodnutia žalovanej.

Z obsahu spisu vyplýva, že zamestnávateľ žalobkyne žalobu proti napadnutému rozhodnutiu žalovanej nepodal (ani to netvrdil), z čoho vyplýva, že s rozhodnutím žalovanej bol uzročený a jeho správnosť a zákonnosť nenamietal žalobou v správnom súdnom konaní. Rozsudkom krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobkyne proti rozhodnutiu žalovanej zamietnutá, nedošlo k zmene jeho právnej situácie oproti stavu, ktorý nastal v dôsledku právoplatnosti rozhodnutia žalovanej správneho orgánu.

Zamestnávateľ žalobkyne REPRUF, s.r.o. bol do súdneho konania pribratý na hájenie svojich práv, nie práv iných účastníkov konania, konkrétne žalobkyne. Nakoľko teda do konania pribratý účastník v podanom odvolaní výslovne uviedol, že rozsudok napáda v celom rozsahu v prospech žalobkyne, nemožno konštatovať, že by sa týmto odvolaním pribratý účastník domáhal ochrany svojich práv, za účelom ktorých bol do konania pribratý. Z tohto dôvodu nemožno považovať odvolateľa REPRUF, s.r.o. za osobu oprávnenú podať odvolanie.

Na základe uvedeného najvyšší súd podľa § 218 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP odvolanie podané proti rozsudku krajského súdu pribratým účastníkom konania odmietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 492 ods. 2 SSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP, keďže výsledok konania je obdobný ako pri zastavení konania. V prípade odmietnutia odvolania nemožno hovoriť o procesnom úspechu, resp. neúspechu v spore ani o procesnom zavržení zastavenia konania, preto najvyšší súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.